

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

027.43

Szerző:

Balla Anna

Hely:

Cím:

BESZÉLGETÉSEK A KÖNYVTÁRBAN

Idő:

1953

Forrás:

Esti Lap

Személy:

1953. IV. 16.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Tessék adni egy Verne-könyvet és a Robinson-t. — Mondja határozottan egy nyurga, piszeorrú fiú a könyvtárosnak. Egy-két perc s a kívánt könyvek máris ott feszítenek az asztalon. Az olvasó átlapozza, egy-egy izgalmasabb képnél megáll, aztán hóna alá kapja a könyveket s indulni készül, dolgavégezeten.

Megállítom a gyereket: — Kítől tudod, hogy jók ezek a

könyvek? — Csodálkozó szemekkel néz rám: — Hát a barátomtól. Meg aztán sok Verné-t olvastam már életemben, nem ez az első... — sarkonfordul s már nem is törődik velem. Az ajtónál azonban megtorpan:

— Egészen nyugodtan kiveheti a néni a könyvtárból, garantálom, nem fog unatkozni... — veti felém meggyőzően és jószíviuen.

Nem akartam elrontani kedvét azzal, hogy megmagyarázzam: „Nézd pajtás, én azért vagyok itt, hogy meghallgassam, mit mondtok ti, az olvasók, hogyan nyilatkoztok könyvekről, milyen könyveket szeretnétek olvasni és így tovább.” Nem mondtam el neki, de ő anélkül is nyilatkozott. Szeretj a kalandos, izgalmas, fantasztikus regényeket.

Idősebb munkás áll tanácsa-

lanul a kölcsönzőasztalnál. Forgatja, nézegeti a könyveket, aztán csak ennyit mond: „Nem bánom én, akármit ad, csak jó legyen. Hogy mit tartok jónak?” A felelet rövid: „Ami nem unalmas.”

És nem unalmasak Jókai, Mikszáth, Móricz Zsigmond írásai, soha nem lesz unalmas Balzac, Zola, Tolsztoj Leo, Gorkij és a többi nagy klaszszikus író alkotása. Bizonyítja ezt sok százezer, millió olvasó, bizonyítja a VIII. kerületi Szörény-utcai Szabó Ervin Könyvtár látogatói is, akik elismeretettel veszik ki ezeket a könyveket.

Megkérdezem Bánki elvtársat, a könyvtár egyik régi dolgozóját, mit mondanak olvasói az új magyar irodalomról. Es Bánki elvtárs elmondja az olvasók panaszát, de egyben a magáét is:

— Kevés az új magyar szépirodalmi könyv. Pedig ünnepnapnak számít, ha megjelenik egy új könyv, a dolgozók számoltartják és kérik. Így van ez Móricz Virág: „Apám regényé”-

vel is. Öt darabot kaptunk belőle s már az első napokban „kifogyott”. Hiába kérik, nem tudok adni. Sokan reklamálják Illés Béla, Veres Péter új könyveit s nekem mindig csak azt kell mondanom: nincs, vi-

gyen valami mást...

Megszólítottok egy idősebb munkást, aki Jorge Amadó „Aranygyümölcsök földjén” című könyve után érdeklődik miért, keresi ezt a könyvet. „Azért, mert érdekes. Szeretem az érdekes könyveket.” Beszélgetésünk során kiderül, hogy sokkal kevésbé érdekesnek tartja az új magyar irodalmat. Meg is indokolja, hogy miért:

— A mai magyar írók azt akarják megírni, hogyan élünk, de nem tudják, hogyan élünk.

Tovább faggatom az olvasót: Mondja el, hogyan képzei el az ő életének leírását. A válasz ez: „Én nem vagyok író.” Aztán még hozzátézi: „De ha megírják az igazat, az nem lesz unalmas — ez biztos.”

Mindennapos panaszok hangzanak el a könyvtárban. A legtöbbet talán a kicsinyek panaszkodnak. Tanácstalanul topognak a kis polcok előtt, ahol a régi, kopott és már nagyon jól bevált meséskönyveken kívül alig akad egy-két újabb olvasnivaló. A Misi mókus kalandjait egymás kezéből veszik ki, olyan szemekkel néznek a felnőttekre, mintha vádoznak: „Hát miránk senki sem gondolt?”

Rövid két órát töltöttem el a Szörény-utcai Szabó Ervin Könyvtárban. Amikor elmentem, önkénytelenül is arra gondoltam: milyen kár, hogy nem volt ott néhány író. Ha

nem hivatalos úton kérnék az olvasók véleményét, hanem odamennének egyszerűen azokhoz a munkásokhoz, akik azt mondják: „ha megírják az igazat, az nem lesz unalmas”. Elbeszélgetnének velük. Vagy ha egy nyolcéves kisgyerek nekik mondaná: „Tessék nekem izgalmas, érdekes könyvet adni!” Sok problémá-

jukra kapnának választ az írók és mindazok, akik eddig azon fáradoztak, hogy kilúgozzák a téma színességét, sokrétságát, akik gátolták azt, hogy „izgalmas” könyveket kapjanak az olvasók. Mert az olvasók igaz könyvekre vágnak, amelyek nemcsak azt mondják el vékonyan és szárazon, hogyan élnek, annál sokkal többet: azt, hogyan kell élni, mi az, ami rossz és el kell vetni, mi az, ami jó, amit még jobbá kell tenni.

Balla Anna

Hóczy-u. 2. — 14306/51